

din Bilet, idet hun endog afflog at give Dig den Forklaring, Du bad om, da hun vidste, hvor lavt hun havde stillet sig for Dig, indtil hun mærkede, at Du elskede hende, hvorpaa hun trak sig tilbage, for ikke at blive beskæmmet. Men det skal ikke sies — Du er min, og enten Du elsker mig eller ikke, vil jeg blive din Kone."

Hun standsede aandeløs og stannende; men intet Ord hørtes fra Mr. Roscoe. Bleg som Døden, med sammenpressede Læber og rynkede Bryn, sad han der, stirrende ud i Rummet, uden at see Noget. Derpaa blev Janet roligere, hun indsaar, at hun var gaaet for vidt, og da hun dog frygtede, at han skulde slippe fra hende, forandrede hun Tønen.

"Edmund, kjære Edmund," sagde hun bønligt, "tilgiv mig — jeg vidste ikke hvad jeg sagde. Tal til mig, sig, at Du dog holder Lidt af mig; sig mig, at Du ikke hader mig. Tal blot til mig, sid ikke saadan og stir!"

Mr. Roscoe vendte sit Blik mod hendes ophidsede Ansigt, hans var koldt og ubevægelig som Marmor, og hans Stemme var hæs og tør, idet han svarede, langsomt og bestemt: "Nei, Janet, jeg hader Dig ikke; men Du har Ret, naar Du siger, at jeg ikke elsker Dig. Jeg elsker din Søster Elsie, og vil aldrig bryde mig om noget andet Brøntimmer, og efter denne Scene indser jeg tydeligt, at det vilde være slet handlet af mig om jeg ægtede Dig, hvilket vilde medføre vedvarende Elendighed for os Begge. Det gjør mig bitterlig ondt, at jeg har vundet din Kjærlighed, dersom det virkelig er sandt; jeg kan ikke behovle mig Noget, thi det var ganske inod mit Vidende. Hvorledes Du er kommen til Kundskaab om alt Det, Du veed om din Søster, fatter jeg ikke. Jeg kan endnu neppe troe, at hun var faldt og hjerteløs nok til at handle som Du siger, eller til at vise Nogen mit Brev; men lad nu det være som det vil, jeg har fattet min Beslutning. Jeg forlader dette Sted i Aften og førend to Dage ere forløbne, vender jeg England Nyggen, og vi ville aldrig mødes mere. Jeg er fuldkomment bestemt, saa det er frugtesløst at gjøre Indvendinger. Jeg vil selv meddele din Bader det, og selv bære Dablen. Men lad os nu gaa; thi Gløden kommer."

Janet var befoimet og hørte ham ikke. Overvældet af Sindsbevægelse og af den nagende Bished, at han var tabt for hende for bestandigt, forlod Bevidstheden hende, og hun faldt kraftløs om paa Sandet. Mr. Roscoe blev forkræftet, han havde aldrig før set noget Menneſte bekvime, og det rolige, hvide Ansigt havde saamegen Lighed med Døden, at han blev ganske forfærdet.

"Gode Gud, har jeg dræbt hende!" mumlede han, idet han blidt lofede hendes Hoved op paa sit Kne og lagde Haanden paa hendes Hjerte. Nei, det slog endnu, skjøndt langsomt og svagt, og med lettet Blyst aftog han hendes Hat, faldt Haaret tilbage, lagde noget af det kolde, vaade Sand paa hendes Tindinger, og gned lempeligt hendes Hænder. Langsomt og gradvís vendte Farven tilbage, skjøndt det forekom ham som en Evighed førend hun aabnede sine Dine og stirrede rundt om sig med et vildt og ængsteligt Blik.

"Hvor er jeg?" udbød hun; "hvad er der foregaaet?" Som om Alt pludseligt oplaredes for hende, klyngede hun sig derpaa op til ham og sagde i en bønlig Tone: "O! Edmund, Edmund, sig, at Du ikke vil forlade mig! O! det vil dræbe mig!" og hun brast i en heftig Graad.

Ved venlige Ord og trøstende Tale søgte Mr. Roscoe at opmuntre hende, men hendes Suf og Bønner vare ikke istand til at fravriste ham Mere end et Løfte om, at han ikke den Aften vilde tale til hendes Bader om hvad der var foregaaet.

Da Edmund Roscoe gav dette Løfte, var Vandet seget op til hans Hæder, og idet han vendte sig om, udsædte han i Forbaufelse et Skrig, da han saar, at Bløden var kommet meget hurtigt og affar dem Tilbageveien, medens tætte, sorte Styger trak op, Solen forsvandt og det mørke, svulmende Hav bedækkedes med fraadende, hvide Vølger. Janet udsædte et Rædselskriq, idet hun greb ham om Armen.

"Edmund, Edmund!" stønnede hun; "see ikke saa forsvovlet ud! Vi maae søge at redde os. Jeg vil ikke døe! Vi kunne flaae op ad Klippen."

Han vendte sig om med et ivagt Haab; men det forsvandt snart. De kunde rigtignok flaae et Stykke, men der lødede Klippen udover, saa at intet Menneſte kunde komme videre, og Blødmærket var ovenfor dette Punkt. Han rystede taust paa Hovedet og vendte sig atter mod den stigende Blød. Saa Dieblitte i Horveien havde han nærret den Tanke, at Døden vilde være en velkommen Befrielse for alle hans Bekymringer; men at faae Ansigt til Ansigt med den var frygtelig.

Edmund Roscoe var ingen Krykker. Efterat have opsendt en alvorlig Bøn til Himmelen om Tilgivelse, og efterat have tænkt paa den bitter Sorg, hans Forældre vilde føle over hans tidlige Død, bestræbte han sig for at opmuntre sin forfærdede Ledfagerſke.

Stakkels Janet! Hendes vanvittige Skrak var frygtelig at see. Hendes Landsnærvarelse havde aldeles forladt hende, hun klamrede sig vanvittigt til den høieste Klippespids, hun kunde naae, og frem i vilden Sty, da den store Klippe hindrede af videre Opstigen.

"O, Edmund, Edmund!" stønnede hun, idet hun klyngede sig op til ham, "jeg kan ikke døe! Jeg kan ikke faae

frem for min Skaber. Du veed ikke, hvor skjændigt jeg har handlet, hvorledes jeg har bedrøget Dig! Elsie har aldrig faaet dit Brev; jeg modtog det og aabnede det. Jeg sagde hende, at Du ikke elskede hende — at Du kun havde hende tilbødste. Jeg har knuust baade hendes og dit Hjerte, og nu maa jeg døe. O! frels mig! frels mig! og jeg vil afstaae Dig til Elsie. Jeg vil siqe hende Alt; men døe — O! jeg kan ikke, kan ikke døe!"

Den elendige Stabning fastede sig med paa Klippen og freg og hullede i sin Fortvivlelse og Angest. Men Edmund Roscoe stod der, saa nedtrykt af Sorg og Bekymring, som aldrig før. Han saar nu klart hvorlunde Elsie i sin saarede Kjærlighed havde truffet sig tilbage fra ham, og betragtet ham som et hjerteløst Væsen. Og han maatte døe og lade hende tilbage, uden at hun kjendte det rette Sammenhæng, døe i det Dieblit, han netop var istand til at opnaae af den Ulyfsalighed. Det var i Sandhed frygteligt, og for en Tid sad han sønderknuust af dette Slag. Men Bløden vedblev at stige, og da Døden nærmede sig mere og mere, bestræbte han sig for at forjage enhver Tanke om det nærværende Liv, og forberede sig til at træde frem for sin Skaber.

Saaledes tilbragte de en rædsom halv Time, medens det sydende Hav steg høiere og høiere; Edmund Roscoe blev og rolig, med hele sin Sjæl opløst i inderlig Bøn, Janet traaser stulende sit Ansigt for den sig nærmende Dødsdom, nu i vild Hullen, nu bestræbende sig for at bede, medens hun kun en eneste Gang talte til sin Videlsesskælle, for at spørge om han var istand til at tilgive hende. "Af mit ganske Hjerte!" var hans blide Svar, idet han tog hendes Haand og trykkede den; men hun snappede den fra ham, og tilhullede atter sine Dine for de fraadende Vølger nedenunder dem. Søen var dem nu meget nær; ti Minutter endnu og det Sted, hvor de sad, vilde være overfyldt; men lyt! Der hørtes Stemmer ovenover dem — et Skrig: "Janet, Roscoe!"

Med et Udraab af Henrykkelse sprang Janet op fra sit Sæde.

"Bader, o! frels os!" raabte hun. "Hurtigt — hurtigt, Vølgerne ere nær ved at opluge os!"

"Mit Barn!" gjenfvarerede den gamle Mand, og Edmund opfangede Lyden af et saagt udtalt: "Himmelen være lovet!" ovenover dem, hvilket bragte hans Hjerteslag til at standse.

"Hir Nebet hurtigt ned!" raabte han. "Jeg vil binde det om hendes Liv."

Dieblittet efter havde Edmund Roscoe fat paa Nebet og bandt det i en Part om Janet, medens en svær Sø brød ind over deres Been.

"O! hurtigt — hurtigt!" raabte Elsie angst, da en svær skumklædt Vølge langsomt rullede frem. Den brød da Janet naaede Toppen af Klippen. Elsie udsædte et Fortvivlelseskriq, og Edmund Roscoe var forsvundet i Havet.

"O! Edmund, Edmund!" jamrede hun, i sin Smerte glemmende Alt, undtagen ham; hun greb derpaa Nebet, slyngede dets ene Ende ned og raabte: "Han kan komme op igjen — O! hold endelig fast!"

Jorigt og aandeløst spejdede de, ja endog Janet holdt op at hulke, da hans Hoved hævede sig op over Vandfladen, og han kæmpende med Søen greb Louget. Derpaa hørte han dem raabe: "Hold fast, det gjælder Livet! Hal nu væk, alle Mand!"

En lang Pause, og Edmund Roscoe laa, aandeløs og udmattet, frelst paa Klippen.

Kyfofsynsmændene løste hans Halsstorklæde og guede hans Hænder, indtil han kom til sig selv, hvorpaa de raadede ham til at flynde sig hjem og gaae tilfjængs. Han fulgte Raadet, medens de Andre drog bagefter saa hurtigt, som Janet's Afkræftelse tillod det, og hun paastod, trods Alt hvad de indvøndte, at ville fortælle dem hvorledes det hele hang sammen.

I en Ulyfsalighedstilstand, som hun aldrig før havde kjendt Mage til, traadte Elsie ind i Dagligstuen, hvor hun traf Edmund Roscoe i tørre Klæder, medens Mrs. Grafer skyndte sig ud for at tage vare paa Janet. Et eneste Blik paa Elsie's udtryksfulde, glødende Ansigt, og det var Roscoe klart, at Janet havde meddeelt Alt.

"Elsie — min egen Elsie!" raabte han, idet han aabnede sine Arme.

Hun faldt ham om Halsen og fælte sig saa hjærtligt omfavnet, som hun aldrig havde turdet gjøre sig Haab om. Men der blev kun vøxlet saa Ord; thi de sølte Begge, at de ikke kunde tale uden at dadle Janet, hvilket ingen af dem havde Lyft til; men en saadan inderlig, fuldkommen Ulyfsalighed behøver ingen Ord.

Det kostede ikke Edmund Roscoe nogen Uleilighed at overtale sine Forældre til at modtage en anden Miſs Grafer som deres Datter, og Folk troede, at Nyttet havde forvejlet Sofstrene. Janet blev saaledes forstaaet for den Smerte, at Historien blev beſkjendt. Det stod hun havde faaet paadrag hende en alvorlig Sygdom, og da hun kom sig, reiste hun til Udlandet, for at Forandringen af Luft og Omgivelser skulde virke velgjørende paa hende. Hun drog bort i Selskab med nogle Venner og fulgtes efter Elsie's Bryllup, som meget snart efter fandt Sted, af Forældrene. Janet blev senere en ung, høistfaaende Adelsmands lykkelige Kone, men ikke engang Dette

var istand til atter at kalde hendes forrige Stoltthed til Live; hin rædselsfuld Time under Klippen havde fuet den fuldkomment.

Fra Studentercarnevalet.

De havde jo, Hr. Redacteur! anmodet mig om at skrive en Carnevalsskizze. Det er derfor med Uregrelse, at jeg har feet det ene Blad efter det andet fortælle om Decorationernes Smagfuldhed og Dragternes Mangfoldighed, Livligheds Storhed og Pladsens Ringhed — kort sagt, om alt Det, som jeg skulde have skrevet om. Hvor let bliver Mit nu ikke en Gjentagelse! Ja, naar en eller anden venstabeligtindet Troldmand vilde forære mig et Guldstrin med en Lorgnet i, der kunde lade mig see lige ind i Alles Hjertes, saa vilde jeg — sælge Guldstrinet, men beholde Lorgnetten og saa skrive Dem en mageløs Historie. Dog Troldmændene ere jo gaaede af Mode; jeg maa derfor lade Carnevalets hemmelige Historie forblive hemmelig og indskrænke mig til at fortælle, hvorledes det er gaaet mig selv.

Det var selve Carnevalsdagen. Jeg listede op til min Onkel — naar jeg skal være ærlig — nærmest for ved diplomatiske Konstgreb at faae at vide, hvad min lille Cousine skulde være. Hun er ganske deilig, og Ingen, der blot een Gang har set hendes lange, lyse Krøller og store, mørke Dine, vil fortænke mig i, at jeg til hende har skrevet tre Digte, som jeg nok tør siqe have vaft endeel Opſigt, eller i, at jeg paa Carnevalet havde besluttet at tale alvorligt med hende. Jeg traf Onkel med en Turban paa Hovedet ivrigt beskæftiget med at polere en Dolk; rundt omkring laa en Masse rødt Løi, der dog i Nødme maatte faae betydeligt tilbage for hans Kinder. Han var aldeles febrilsk og modtog mig ved min Indtrædelse med følgende mærkværdige Yttringer: "Nu vil din Tante (her bandede han) ogsaa med, og jeg skal være Lyk, men har ingen Buxer!" Jeg beklagede hans Mangel i den angione Retning og ledede fint Samtalen hen paa Cousine Harriet, men jeg troer ikke han var synderligt opmærksom, thi under hele mit Foredrag var han optaget af sit Toilette og beklagede sit Uheld. Da jeg nu under disse Omstændigheder nærrede Tvivl om, hvorvidt han befandt sig indenfor mine Konstgrebs Omraade, besluttede jeg at gaae lige løs paa Sagen; jeg spurgte hvad hun skulde være, men derpaa lykkedes det mig ikke strax at faae Svar, idet han paa en opbringende tankeløs Maade efter ethvert Spørgsmaal gjentog: "Hvad hun skal være? Hvad hun skal være?" — og lod det berøe ved dette, der i Egenſkab af Svar ikke kan siges at være videre fyldestgjørende. Først da jeg fjerde Gang spurgte, var jeg saa heldig at opnaae Svar: "Sh, for Satan!" udbød han, "det er en vild Idee. Hun siger, hun vil være Canarifugl!" — "Canarifugl," gjentog jeg alvorligt; men i samme Dieblit bad han mig undskyldte sig, da han maatte ud. — Jeg gik tilfredsstillt. "Canarifugl!" tænkte jeg, "hvor det ligner hende! — Saa uskyldigt!"

Paa Beien mødte jeg Hættter Carl. Jeg kunde ikke lade være triumpherende at spørge ham: "Veed Du, hvad Harriet skal være?" — "Nei," svarede han. — "Canarifugl!" siger jeg. — "Hun! — Canarifugl!" raabte han og lo, saa han maatte holde sig ved mig. Min Hættter har altid manglet poetisk Sands.

Aftenen kom. Jeg stod med ham ved min Side paa Benedigs straalende Torv mellem den sumrende Mængde. Jeg var iført en rød Sodeydragt, som jeg havde tænkt rigtigt skulde vise min smukke Figur, men da jeg havde ladet den sye hjemme, fordi min Skraedoe er saa dyr, sad den egentlig ikke godt, idet jeg navnlig har en Mistanke om, at mine Beenklæder ikke vare ganske correcte. Jeg havde fuldt op at gjøre med at frabede mig Uartigheder af en ældre Perre med en Rose i Munden, der havde valgt mig alene til Etive, medens Hættteren var hængsunken i Grublerier over, hvad en Dame i hvid Kjole med grønt Slør over vel kunde være. "Men hvad er hun dog?" udbød han endelig. "Naturligvis Haabet!" svarede den affyrlige Karl med Rosen, "men vil De nu ikke til Høngjeld siqe mig, hvad Deres Ven forestiller. Er det et Postbud, som man har faaaret Skjødene af?" Samtalen blev til min Glæde afbrudt, da en Lyk i det Samme viste sig med en Canarifugl ved den ene Arm, og en Grætkrønde i antik Dragt ved den anden. Jeg styrkede hen og bød Canarifuglen Armen, men blev strax angrebet af Hyren med Rosen, samt af hans Ledfagere, en Vintapper og en Skraedoe; han med Rosen opholdt os med høflige Udtryk af Glæde over, at Canarifuglen kun spiste Kæmper, da jeg jo saa var sikker, Skraedoe med Tilbud om strax at siqe min Dragt om, og Vintapperen med Spørgsmaal, om jeg ikke skulde være det Ogehoved, han havde tabt. Endelig slap jeg ved nogle snilde Bevægelser fri for dem, og fik fra de Andre kom vi ind i den store Sal, netop da Tappet var gaaet op.

Paa Scenen stod en Photographikasse, om hvilken der sagdes, at den kunde fremtrylle hvilketomhelst Sted. En af det tjenende Personale bad om at see Væddig, og jeg glædede mig allerede til at flue de flanke Epir, mægtige Kupler og prægtige Marmorbygninger, om hvilke jeg havde havt i Sine